

KITÜNTETÉSEK ÉS ÚJ LÉTESÍTMÉNYEK

Ma délután két órakor ünnepi ülést tart Kiskunhalas Város Tanácsa. A testület megemlékezik Alkotmányunk születésének 38. évfordulójáról, majd kitüntetések átadására kerül sor.

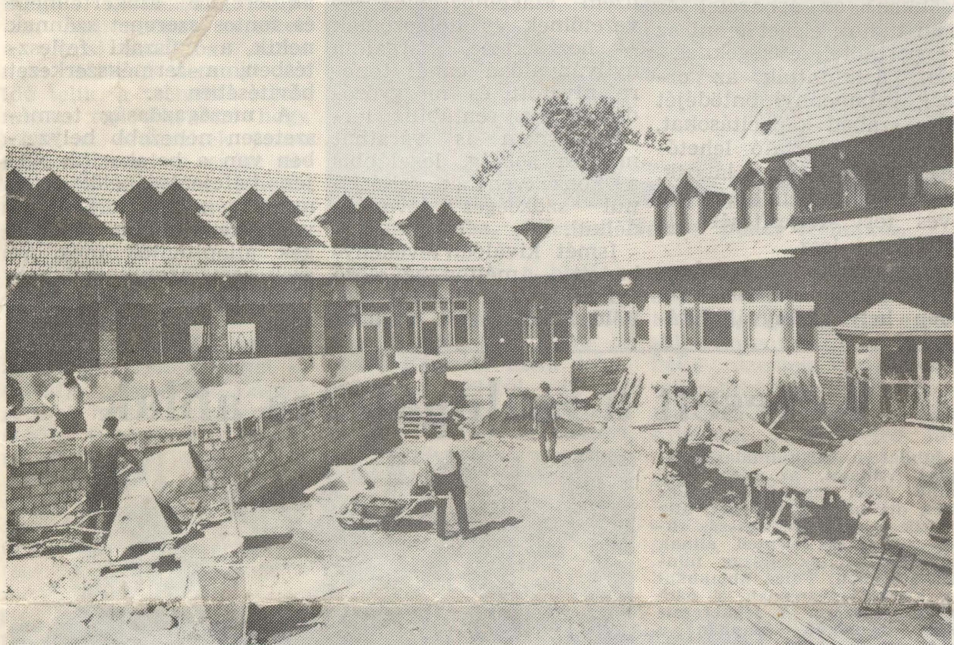
A tanács **Kiskunhalas város Diszpolgára** címet adományoz **Garbai Sándornak**, a Magyar Tanácsköztársaság Forradalmi Kormányzótanács 1947-ben elhunyt elnökének, történel-

met formáló munkásmozgalmi tevékenységéért haladó politikai eszméinek elismeréseként; valamint **Bodor Tibor** színművésznek, a színészi pályán nyújtott teljesítménye, illetve Kis-

kunhalas kulturális életének színvonalasabbá tétele érdekében önzetlen fellepései elismeréseként.

A Kiskunhalas Városért megítélt kitüntetést veheti át **Béres László**, a Semmelweis kórház nyugalmazott gazdasági igazgatója; **dr. Gszelmann Ádám**, a Felsővárosi Általános Iskola igazgatója és **Varró József** határőr hadnagy, a BM Határőrség kiskunhalasi lovasiskolájának helyettes parancsnoka.

Egyéb oklevelek és plakettek kiosztása után a tanács tagok megtekintik az új létesítményeket: a tűzoltóaktanyát és az AMK „C” szárnyát (kémpunkon). Utóbbi 30 millió forinttal készült el, a gimnázium fejlesztéseként futtatott program keretében. A földszinten — amit most adnak át rendeltetésének — hat szaktanterem van, kiszolgáló helyiségekkel, az emeleten a százszáz személyes ebédlő és a melegítőkonyha kapott helyet; ezt az év vége felé vehetik birtokba a diákok.

O Bodor Miklós: Augusztus — Szűz hava

„Optimista vagyok, a végsőig”

Beszélgetés Tóth Istvánné országgyűlési képviselővel

— Fogadónapja volt. Fáradt? — Igen. Nem voltak sokan, 15–16-an csak, de elég masszívak.

— A témák?

— Lakás, lakás, lakás. Nem extrák, nem különlegességek, hanem nehéz ügyek. Mert mindenkinek, aki veszi a fáradságot és esőben is eljön, fölmászik az emeletre, megkeres, annak oka van. Kétféle panaszossal találkozom. Az egyik, aki megfontolja és tényleg csak akkor kopogtat, ha már nagyon muszáj, és akkor kiborul. Mindig föl vagyok készülve idegesszállapítóval, vízzel, papírzsebkendővel, nehogy azt higgyék, veszekedünk... Aztán van olyan, aki úgy gondolja, ha ő gyakran jár énhez, vagy a lakáshivatalba, vagy a „fehér házba”, akkor előbb-utóbb megunkjuk. Szóval nem látják be az emberek, hogy egyszerűbb volna odaadni a kulcsot, oszt' menjenek. De hát ha nincs!...

— Egyéb?

— Ilyenek, hogy a parkolókat kitörlik és hol parkoljon, meg elállják egymás útját, ilyen utcai etikai esetek...

— Nem kérdi meg: ezekkel miért nem mennek máshová?

— Az a baj, hogy már voltak. És hiába.

— És meg tudja nyugtatni őket?

— Úgy érzem: igen. Néha úgy, hogy azt mondom: ha nem sikerül ezt vagy azt elsimítani, jöjjön vissza. Visszajönnek. Ide is, a lakásomra is, a hivatalba is. Valahol elkapnak...

— Bemennek önhöz országos problémákkal is?

— Nagyon ritkán.

— Például most az új jövedelemadóval kapcsolatban...

— Hát... Hívott az

áfész, hogy tartsak előadást. De ehhez én nem értek. Sokan nem értenek hozzá, én aztán végképp nem. Aki igényli, annak odaadom a terv- és költségvetési bizottság anyagát. De én azt nem vállalom, hogy földolgozom és slágfertig vagyok benne, hisz a törvényalkotókön kívül tíz ember sincs tán az országban, aki tudná: mi lesz ebből. Meg vagyok róla győződve.

— Igen?

— Igen. Jobb nem lesz,

az biztos. Mármint az állampolgároknak. Nyilvánvaló, hogy egy szorítást jelent, nem is akármilyen szorítást. Belátom, sokmindenkinek keserves lesz.

A pénzügyminiszter kijelentette: igen, igen, ők látják, hogy a szociálpolitikát is melléje kellene rendelni, de pénz, az nincs.

Hát mondja meg, akkor én mit ragozzak rajta...

— Megjelent a Heti Világgazdaságban, hogy „a személyi jövedelemadó szinte mindenki érdekeit sérti. Ésszerűbbnek látszana tehát, hogy az adóreformot a lakosság számára előnyöket is hozó ár-és bérreformmal együtt vezessék be.” Mi a véleménye?

— Akik értik, miről van szó — közgazdászok, vállalatvezetők —, hát azok is félnek. Mert nem látják, mi a másik véglet. Az elvonásokat. Szörnyű ez a szervezatlenség. Hogy egyik évről a másikra nem

tudják: mi lesz. Akkor meg hogyan tervezzenek az üzemekben? Persze, én most nem mondtam semmi okosat...

— ...mert, mint említette, nem ért hozzá. És mihez ért?

— A szociálpolitikához. Azt is inkább csak érzem.

En a sor végén állok és ott a sok szociális gond.

Hiába vagyok benne a településfejlesztési bizottságban, tudom, ha füst van,

az nem jó, ha gázos a park, az csúnya. Ennyi.

De azt, hogy mik a konzekvenciái a Bős-nagymarosi vízlépcsőnek például, amihez a szavazatomat kérik, hát nem tudom. És engem ez zavar. És azt mondják, nincs igazam,

mert egy képviselőnek mi köze ahhoz, hogy a Mariska néni háza előtt a csatorna elzáródott és bal-

esetveszélyes. Hát énnekem

(Folytatás a 2. oldalon.)

Kilencven évvel ezelőtt történt

Öröndetes tény, hogy egyre több várostörténeti tanulmány, egyéni és közösségi vállalkozás mutatja föl Kiskunhalas progresszív múltját, személyiségeit. E kutatások egyik kedves témája a századforduló, joggal. A városfejlesztés látványos időszaka ez: vasutat és iskolát építettek, ekkortájt emelték a városházát, helyi lapok alakultak, létrejött az első óvoda, a filoxérajárvány után kiterjedt szőlő- és gyümölcskultúra honosodott meg. Olyan szellemi nagyságok éltek városunkban, mint **Szilády Áron** vagy **Thury József**.

E fölöröláshoz már csak a nosztalgikus közhely hiányzik: „boldog békeidők!”

Tényleg, békések voltak-e azok az évek? Ha a társadalomban érlelődő feszültségekre gondolunk, egyértelműen nemmel felelünk. A kor véletlen elmentéket mutat: az említett szellemióriások mellett jelen volt az analfabéták ezres hada, s — feudális nagybirtok híján is — létezett az agrárproletárok népes tábora.

A kilencven évvel ezelőtt történeteket azért idézzük, hogy a múltból kialakuló képet árnyaltabbá tegyük, hogy tisztelgünk azok előtt, akik a kiskunhalasi munkásmozgalom bölcsőjét ringatták. 1897-re a földmunkások már itt is túljutottak a titkos találkozókra, melyeken olvasni tudó társuk a Népszavát mondta föl. 1895-ben létrejött a helyi munkásegylet.

Gábor és társai évekkal előbb kapcsolatba léptek a Szociáldemokrata Párttal, s röpiratokat, sajtótermékeket kaptak Budapestről. Mindez summás összegzése az előzményeknek, mindannak, ami 1897-ben történt.

Az év elején, 1897. január 2-án **Sajtos Imre, Lázár Sándor, Kazai József** — a földmunkások vezetői — fölkeresték a polgármestert, s „...egy jobb jövő és jobb megélhetési viszonyok kivívása érdekében...” bejelentették, hogy „körmenetet” kívánnak tartani. Kijelentették: a betiltás ellenére is megtartják fölvonulásukat.

Másnap négy-ötszáz ember a Marseillaise-t énekelve vonult a város központja felé. A tömeg egyre nőtt. A rendőrség nem mert beavatkozni, a polgármester pedig kétségbeesett sietséggel egy század gyalogost kért és kapott Szabadkáról. A katonaság szétoszlatta a tüntetést. Ugyanezen a napon több tucat ember, zsákkal a hóna alatt, a városháza elé vonult, élelmet követelve éhező családjuk számára. „A munkások az ingatlan vagyonból a részesedést is követelték...” — rémüldözött a polgármester.

A tüntetés után a helyi lap riportere fölkereste **Váczi Jánost**, a szegénység egyik vezetőjét, aki elkeseredetten nyilatkozott: „Nagyon különös, uram, hogy a szabadelvűeknek, függetleneknek megengedi a város elöljárósága a

tüntetést, az ordítóaszt, a választási mocskolódást, piszkolódást, pénzvesztéget, a fej- és ablakbeverést, egymásra lövöldözést, s nekünk, nyomorult munkásoknak, akiknek most a télen betevő falatunk sincsen, az ártatlan sétát is megtiltották.” Az eseményeket követő bírósági eljárás során huszonhat munkást ítélték több hónapi börtönbüntetésre. A város képviselőtestülete pedig elhatározta, hogy csak a rendőrkapitány(!) javaslatára utalható ki segítség.

Ilyen előzmények után, 1897 nyarán — minden óvintézkedés ellenére — kitért az aratósztájk. A sztrájk az Alföld és a Dunántúl 14 megyéjére, — helyenként egész járásokra — terjedt ki, tehát nem elszigetelt, hanem országos jellegű megmozdulás volt.

Kiskunhalason ötszáz földmunkás tette le a kaszát. Kedvezőbb aratási szerződést tudtak kicsikarni, hiszen a szokásos rész helyett búzát kaptak, előre meghatározott mennyiségben, s egy időre a robot-szerű munka is megszűnt.

Ezekben a napokban „A rendőrséget teljesen sakkban tartotta a rendőrhivatal előtt naponta demonstráló tömeg...” — írta a polgármester.

Kilencven évvel ezelőtti fagyos tél és forró nyár emlékéit villantottuk föl. Szolgálja ez a néhány sor a megismerést, s jelentsen főhajrást is.

Szabó Miklós

Tűzoltók a város szélén

Régi álma vált valóra a halasi tűzoltóknak. Augusztus 14-én véglegesen birtokba vehették az 53-as út mentén felépült új lak-tanyájukat. **Daróczi Mihály** századossal — a helyi tűzoltóság parancsnokával — az ünnepélyes átadás előtt beszélgettünk.

— **Mi indokolta az új bázis építését?**

— Előző helyünkön, a városközpontban, nagyon rosszak voltak a körülmények. A több mint százéves épület állaga annyira megromlott, hogy szinte folyamatos tatarozást igényelt. Szűk is volt a hely. Hiányoztak a megfelelő szociális helyiségek, a technikai eszközöket össze kellett zsúfolni, karbantartásukat nehezen tudtuk elvégezni. Sokszor a pusztai kiállítás is gondot jelentett.

— **Mennyibe került a létesítmény?**

— A költségeket — 35 millió forintot — az országos parancsnokság vállalta. A kivitelezést a Kunép 1986 decemberében kezdte meg és a tervezett határidőre — jó minőségben — be is fejezte.

— **Megkértem: mutassa be új otthonukat.**

— Az épületkomplexum méretei és korszerű felszerelése lehetővé tették, hogy kényelmesen elhelyezkedjünk. A legénység háromágyas szobáit és az irodákat a tetőtérben alakították ki. Étellelegítő, ebédlő, zuhanyozó, klubhelyiség és tágas tanterem szolgálja az „ügyeletben” lévő pihenését, illetve felkészülését.

O Gyöngyi György főtörzsrörmester híradó ügyeletben.

gálja az „ügyeletben” lévő pihenését, illetve felkészülését.

A földszinten található a hét gépjárműfecskendő befogadó szertár és egy belső szerelőakna kocsimosó. Itt van a modern hírközpont, melyet számítógéppel kapcsolatosak össze. Ez rögzíti a bejelentések és kivonulások pontos adatait, magnószalagra veszi a rádió- és telefonbeszélgetéseket.

Az udvari épületet raktárnak és műhelynek rendeztük be: modern gépeket, szerszámokat vásároltunk hozzá. Az egyes technikai szemléket most már helyben végezzük el. A hatalmas udvaron a gyakorlótér később röplabda- és tenispályával egészül ki.

— **A mostani műszaki feltételek lehetővé teszik-e a bonyolultabb tűzesetek megfékezését, például az olajbányászatban vagy a magas lakóépületeknél?**

— Új gépjárműveket nem kaptunk. Ennek ellenére az olajipari tűzek oltására felkészültünk. Az emeletes házakban csak a hagyományos módszerrel — a lépcsőházon keresztül — tudunk dolgozni. Ablakon át történő mentéshez külső segítséget kell kérnünk. Talán ebben a tervidőszakban hozzájutunk egy gépezetes tolólétrához.

— **Riadó esetén mennyi idő alatt hagyják el a lak-tanyát?**

— Nappal 60, éjjel száz másodperc az előírt norma. Teljesítése ezután jóval könnyebb lesz. A helyszínre érkezés ideje viszont lényegesen rövidült, mivel nem kell keresztülvonulni a városon, amíg elérjük a főutat. Az új felüljáró is nagy könnyebbség.

— **Tájékoztatásul mit kíván még elmondani a lakosságnak?**

— Telefonszámunk nem változott. Segélykérőskor a 05-ös, egyéb ügyekben a 21-355-ös számot tárcsázzák. Lehet CB-rádió is jelentkezni: a 9-es csatornán, USB üzemmódban bárki hívhat bennünket, a Halas 05-ös számom.

Kovács Pál

Második félidőben

Sportnyelven szólva termelő tevékenységünkről, van ahol null-null-ra áll az eredmény az első félidő után, másutt az ellenfél, megint más helyen a hazai csapat vezet. Abban viszont valamennyi gazdasági vezető megegyezhet, hogy érdemes nagyon kritikus szamba venni az első féldíj munka eredményét.

A kép egyelőre igen sokszínű. A jó indítás ellenére kritikus helyzet alakult ki a **Ganz-MÁVAG kiskunhalasi gyárában**, elsősorban külső okok miatt. A termékeikhez szükséges öntvények jelentős részét a Soroksári Vasöntőde szállítja, ha szállítja. De az idén csak a megrendelés töredékét adta át. Így aztán Halason az első féldíjban a tervezetthez képest 20 százalékkal kisebb volt a termelés, 40 százalékkal csökkent az árbevétel és nem tudtak eleget tenni az exportköltségeknek sem. Felkutatották az ország valamennyi öntődjét és a szabad kapacitásokat, vannak is biztató lehetőségek, de az már látszik, hogy az öntvényhiány az éves terv teljesítésére is kihatással lesz.

Úgy tűnik: nincs alapvető változás a **Skála-Textop helyi leányvállalat**

nál, legalábbis ami a jövődelmezőséget illeti. Tény: a kollektíva az első féldíjban 651 ezer darab kötöttáru és 229 ezer pár zoknit gyártott és ez együttesen 208,2 millió forint árbevételt hozott, 205,8 millió forint közvetlen költséggel. Az export-támogatások és egyéb kiadások figyelembevételével azonban a költségek 34,3 millió forinttal meghaladták az összes bevételt. Ez lényegében azt jelenti, hogy egy forint árbevétel 1,14 forint költséggel érte el. Másrészt fogalmazva: a kiskunhalasi cég dolgozóinak teljesítményét így tudja elismerni a piac, vagy szabályozói révén a magyar népgazdaság. Az üzemi szakembereinek vezetőinek és dolgozóinak — hozzáértése, szorgalma nyilvánvalóan ennél többre hivatott és meggyőződésszerű: a rentábilis termelés nem is várthat magára sokáig, legalábbis a konkurenciák feltételül szükséges levonása nélkül.

Ismét kiválóan tevékenkedett — méltón az előző évhez — a **Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalat**

Kiskunsági Üzeme. Nem véletlen tehát, hogy 1986-os munkájukért elnyerték az Élüzem címet.

A **faipari vállalat** szintén túlszárnyalta időarányos árbevételét, illetve nyereségtervét. A Budapesti Nemzetközi Vásáron sikerrel bemutatott zsalugáteres ajtókból és ablakokból nem is tudják az igényeket kielégíteni.

A **papírpap halasi gyára** is nagy tetszést aratott a BNV-n kiállított új termékével, a papírhordóval. Az első féldíj termelési és forgalmazási adatok itt is jobbak az elképzeltnél.

Az **Ikarus** rövid idő alatt a nagyvállalat megbecsült és fontos üzemévé vált. Számítanak a halasiak erejére, szakértelmére és fontos szerepet szánnak nekik a műszaki fejlesztésben, a termékszerkezet bővítésében is.

A **mezőgazdaság** természetesen nehezebb helyzetben van a betakarítás teljes befejezése előtt, így most még csak a kedvező vagy kedvezőtlen jelenségek állapíthatók meg, de ezek sem, azok sem lehetnek végképp meghatározók. **Kispéter Imre**

Keresett a zsalugáteres ablak

Jubilál a Kiskunhalasi Faipari Vállalat, az idén harminc éves. Termékeik iránt évek óta nagy a kereslet, alig győzik a gyártást. Hetszáz tűzép- és afész-teleppel állnak kapcsolatban az ország minden részében. Főleg ablakokat és ajtókat gyártanak a házigyárak részére. A legkeresettebb termékük azonban a zsalugáteres ablak, amiből tízszer annyit is el tudnának adni, mint amennyi készült.

Az igazgató, Király István büszkén mutatja a közelmúltban kapott elismeréseket: 1985-ben a BNV-vásáráját, tavaly a Szegei Ipari Vásár, az idén a Pécsi Ipari Vásár díját hozták el. Ezen két száz millió forint a termelési értékük, ehhez tízenöt ezer köbméter fenyő fűrészfűrész használnak fel. A vállalat csak belföldön értékesít, az árut bérlet gépkocsikkal szállítják: naponta nyolc pótkocsis teherautó gördül ki a kapukon.

Amire büszke még az igazgató, hogy az itt dolgozók szeretik a szakmájukat és igen alacsony a fluktuáció a vál-

O Javítják a keretek hibáit.

latnál. Az átlagkereset hat-ezer forint, de gmk-ban többet juthatnak hozzá. Az első féldíjban 108,5 százalékkal teljesítették a tervüket, amit az év végére szeretnének tovább növelni.

Az idén egy újdonsággal kívánják meglepni a vásárlókat:

a rejtett vasalású, mozgatható zsalugáter-levelet (lamella) ablak az országban is újak számát, ezért hamarosan szabadalmaztatják. A **Borbás István és Lakatos András** tervezte terméket az őszi Budapesti Nemzetközi Vásáron mutatják be. **T. L.**

Beszélgetés Tóth Istvánné országgyűlési képviselővel

(Az 1. oldal folytatása.)

azért van közöm hozzá, mert nincs közöm a nagypolitikához. És ez zavar.

— **Király Zoltán szegedi képviselő** a minap azt nyilatkozta: „A képviselők nem elég felkészültek, de ezt nem is várják el tőlük. Máshol dőntenek és a Parlament ezt csak legitimálja.” Továbbá: „Sokszor formálisnak látom a parlamenti jelenlétemet”.

— Így van. Ugyanez a véleményem. Most nagyon sokat várok a szeptemberi üléstől. Eddig úgy volt, hogy, tesszem azt, 37 cikkely egy törvényjavaslat. Abból 32 oké, senkinek semmi baja vele, tökéletes. De öt rossz, vagy legalább is vitás. Akkor az illetékes bizottság elé utalják, amely, mondjuk, 60—40 arányban elfogadja, mert ilyen-olyan érvekkel meggyőzik őket. De ez a döntés csak ajánlás a képviselőknek. A Ház elnöke meg azt kérdezi: nagyban és egészében hogyan látjuk ezt a törvényt? Mi, képviselők. És: elfogadjuk-e? Nézzé, tisztességes emberek nagy igyekezettel kidolgoztak a 37-ből 32-t jól, csak ötlet nem érték

egyed. Akkor tulajdonképpen elfogadom mind a 37-et, mert a túlnyomó többséget kiválóan tartom. Ezután új házirend lesz. Külön-külön szavazunk az egyes cikkelyekre és úgy áll össze majd az egész. Illetve: ami ellen nincs kifogás, azt egyben, a többit egyenként. Így lesz majd valami élet benne. Sokan kérdezték: miért nincs nálunk is szavazógép? Nem értenék vele egyet.

— **Tényleg? És miért?**

— En inkább minden szavazásnál névvel együtt mondatnék igent vagy nemet. Hogy vállaljuk a felelősséget később is a döntéseinkért. Mert most van, aki feltűnésből, szereplési vágyból sem emeli föl a kezét, hogy írjanak róla az újságok. Szóval: itt tartunk.

— **Ezek szerint ön még nem szavazott nemmel?**

— Még nem.

— **Még csak nem is tartózkodott?**

— Nem.

— **De előfordult már, hogy nem volt teljesen világos: mire adja a voksát?**

— **Hogyne. Például a földtörvényről...**

— Egy másik képviselőtől azt olvastam: „megmagyarázhatatlan, miképp lett tavaly a tervezett 23 milliárd forintos hiányból 46,9 milliárd. Fogalmam sincs a bajok eredetéről...” Lehetséges ez?

— Hm... Hallott maga már olyat bármelyik politikusunk szájából, hogy ezért X vagy Y a felelős? Meg, hogy itt és itt úszott el a pénzünk? Mert én még nem hallottam. Bár... azt hiszem, a mi közgazdasági szemléletünk nagyon elmaradt. Fogalmunk sincs, mi mennyibe kerül, például az ország-nak. Az, hogy én bemelegyek a boltba, és olyan árúbség van, amilyen, tehát, hogy mi ennek az oka. Hogy a hetvenes években fiztünk meg ennek az árárt...

— **Visszakanyarodva kicsit: kérdése vagy interpellációja volt már az Országgyűlésen?**

— Csak hozzászólásom, szociálpolitikai témában, és a kutya nem mondta, hogy akasszam föl magam, vagy álljak odébb, vagy lesz-e belőle valami. Semmit.

— **Le kell adni előre írásban a beszédet?**

— Nem. Ez egy tévhit. Én azt mondtam el, amit akartam, amit jónak láttam. A témát is magam választottam. Önszántamból vittem be a pártbizottságra és volt benne két mondat, amire Szabó Miklós első titkár azt mondta, hogy ő kihagyná, de teljesen rábízta. Én viszont úgy éreztem, hogy kell és fontos és végül el is hangzott. Higgye el: az égvilágon semmiféle cenzúra nincs. Nem kellett senkinek bemutatnom, senkivel előlvasatnom.

— **Eltelet két év. Így képzelté?**

— Nekem nem volt időm képzelődésre, tudja, hogy engem milyen vilámcsapás-szerűen ért ez. A szereplésem meg nem nekem kell értékelni, hanem a választóimnak. Képviselőcsoportunk elnöke, **Miskó István** legutóbb óva intett bennünket: ne-hogy valamelyikünk arról ábrándozzon, hogy a büdös életben még egyszer megválasztják, mert ha ezt az adótörvényt megszavaz-

zuk, akkor nekünk annyi!... Egyébként tudja, hogy én meg fogom szavazni?

— **Nocsak! És miért?**

— Gondoljon bele: ha a többség ellene volna, akkor azt vágnák a fejünkhöz, hogy kérem, ez egy jó törvény lett volna, és kihúzták volna az ország szekerét a kátyúból — nem húzza ki! — szóval: kihúzták volna, de azok az ostoba képviselők leszavazták. Hát én nem viszem el a balhét a tíz-húsz éve elfuserált gazdaság miatt.

— **Milyennek ítéli meg az ország jelenlegi helyzetét?**

— Reménytelennek nem szabad tekinteni. De hogy még szorosabba kell fogni a gyeplőt, az biztos. Az okosok azt jósolják: szűk három esztendő kell még, hogy helyre rázódjunk. A múltkor nekem szegeztek a kérdést: mi a garancia arra, hogy ez a szeptemberi kormányprogram jó lesz? Hát mi?! Semmi! Énvelem bizony nem köztöltek semmilyen garanciát. Ettől függetlenül optimista vagyok, a végsőig.

— **Mire alapozva?**

— Ha fölfogjuk, hogy nagy bajban vagyunk, túrelmesebbek leszünk, visszafogjuk magunkat. Kicsit talán elszaladt velünk a ló. Most jól élünk és... Én annyi emberrel találkozom, aki nem tudja, miért veszi föl a fizetését. Jó hangzású beosztások vannak, meg óriási irodahodályok, elegáns nemtudommi, és semmi, de semmi nincs mögötte. Duma van mögötte, áttekinthető, meg hazudott érdem. Aki Magyarországon szalag mellett dolgozik, az igen, az vért izzad. Nem azt mondom, hogy a többi mind lóg, de nálunk oly kevés mértékű az elvégzett munka. És valahol itt esik a fene hasra. Ha rendszeresen nem teszi mindenki a magáét, elmeheztünk mi a sóhivatalba. Mindig azt hajtogatom: ne aludjon senki jóízűt, amíg napi kötelességét nem teljesítette. Amit ráróttak, amit elvállalt, amiért fizetik, ami elvárható tőle.

— **Köszönöm az interjút.**

Kutasi Ferenc

Mi lesz veled videó stúdió?

Az előzmény: Szemerédi Lászlónak, az AMK igazgatójának javaslatára Kiskunhalas tavaly pályázatot nyújtott be az MTA-Soros alapítványhoz városi videó stúdió kialakítására. A váratlan eredmény: megnyerték a pályázatot, a komplett japán stúdiót.

Az utolsó darabok szállítása most várható. A hogyan tovább kérdésében azonban a mai napig nem tudtak az illetékesek közös nevezőre jutni. A berendezés pedig ott porosodik az AMK helyiségében. Április 23-án megalakult a Kiskunhalasi Közművelődési Egyesület. Ugy vélték, ez lenne a legideálisabb az induláshoz. Ekkortájt rövid időre hirdetés jelent meg a kórházban, melyben bementőket kerestek a városi stúdióba. Azóta nem történt semmi. Az idő telik, a technika rohamosan fejlődik, féltő hogy mire az érdekeltek észbe kapnak, már az egész elavul. A kilábolás lehetőségéről kérdeztem az ügyben leginkább érdekeltet.

Az AMK elnyerte

— Ide, az AMK-ba hoztunk a berendezéseket — mondja Szemerédi László. A több millió forint értékű stúdió Panasonic rendszerű, s alkalmas városi televíziózásra. A gyakorlati megoldást illetően két lehetőség van. Az egyik: az önálló kábelrendszer kiépítése, ami lakossági hozzájárulást igényelne. A másik: egy kis adó felállítása, ami olcsóbb, de nehezebben járható út. A stúdió „üzemeltetéséhez” kis létszámú profi stábra van szükség. Az AMK saját terhére már alkalmaz egy elektrotechnikust a Videotontól, s van művészeti vezetőnk is, Somfai István személyében, aki Halasról színes videó filmet készít. A berendezéseket nem vagyok hajlandó senkinek sem kiadni, személyes felelősséggel tartozom értük.

A tanács kifizette

— Amikor értesültünk a sikerről, az egymilliósi garanciaavallalat a tanács teljesítette, az összeget kifizette. Ezután érkeztek meg a műszerek. A prob-

O Stúdiószoza, előtérben Herner Donát technikus.

léma most már a hasznosítás — summázza Szabó Károly tanácselnök. — Annyit elértünk, hogy az épülő Kossuth utcai lakásokba — 180-ról van szó — sikerült beépíteni olyan antennarendszert, mely alkalmas a stúdió műsorainak vételére. A megoldás: a kábelhálózat kiépítése és a stúdiónak az úttörőház emeletére költöztetése. Úgy látom, sajnos, a közművelődési

egyesület és az AMK kis költségű ügyek miatt nem tud megegyezni. Az egyesület önfenntartó lenne. A helyi üzemek, vállalatok megrendelésére készítené reklám filmeket, videó klipeket, a bevételek fedeznék az üzemelés költségeit. Még az idén el kell kezdeni a munkát, de legelőször a működés feltételeiben kell megegyezni, hogy megindíthassuk az engedélyezési eljárást.

Mi a megoldás?

Földi Lajost, a pártbizottság munkatársát a város vezetői bízták meg a videó stúdió megszervezésével.

— Legelőször is azt kellene belátni mindenkinek, hogy az egyéni ambíciók a kollektív cselekvésben is érvényesülhetnek. Szomorú, hogy a város tulajdonában lévő technikai eszközök már több mint egy éve itt vannak, s nagy részét még ki sem csomagolták. Két feladat áll előttünk. Meg kell bizni a kecskeméti GELKÁT a kábelrendszer kiépítésének megszervezésével és irányításával a lakosság körében. Ez az egyedi, megvalósítható közvetítő mód, világszerte ezt alkalmazzák. A stúdió céljaira alkalmasnak látszik az úttörőház emelete. A másik fontos dolgunk: a képűsírás szakmai ismereteinek elsajátítása. Ezért az eszközöket nem őrizni, hanem használni kell. Mindenekelőtt a helyi szellemi erőforrásokra kell támaszkodni, a tehetséges halasi fiatalokat kell képezetnünk. A szellemi import csak segítség lehet, bázis semmiképpen. A stúdió jogi státuszáról pedig nem érdemes vitatkozni, a 2/1986. (IX. 1.) MTH rendelkezés önálló szerkesztőségként kezeli.

Horváth Róbert

FELEDNI ÉS FELEDTETNI

Nem kis bosszúságot okozott szurkolóinak elmúlt évi szereplésével a KAC-MEDOSZ megyei elsőosztályú bajnokságban szereplő labdarúgócsapata. Az amúgy sem nagyszámú nézősereg — különösen a tavaszi idényben — igazi közönségriasztó mérkőzéseknek lehetett szemtanúja.

Augusztus 21-én kezdődik a következő bajnokság. Ezért nem érdektelen az illetékesek véleménye a felkészülésről, a tervekről. Beszélgetőtársaim dr. Perényi Rezső a Baráti Kör Egyesület elnöke, aki egyben a labdarúgó szakosztály vezetője és Rádi Zoltán edző.

Rádi Zoltán: — A város hagyományaihoz méltatlan volt a tavalyi teljesítményünk. Magam is szeretném elfelejteni és elfeledtetni a következő bajnokságban.

— Mit tesznek ennek érdekében?

— az egyesület elnöksége és a szakosztály vezetősége megvizsgálta az okokat, s arra az álláspontra jutott, hogy saját erőből gondjainkat, a csapatépítést és -erősítést megoldani nem tudjuk, így azt a célt sem érhetjük el, hogy az NB-III-ba kerüljünk. A másik lényegesnek tűnő momentum, hogy megalakult a baráti kör.

— Ez mit jelent?

— Dr. Perényi Rezső: —

Egyesületünknek jelenleg 80 tagja van. Mivel jogi személy is lehet tag, a vállalatok belépése most van folyamatban, már fel is vettük a Papírpapíri Vállalatot, a Vörös Október Tsz-t, az érdekeset, az Elektroszet Kisszövetkezetet és a Fűszert.

— Hogyan „működik” a baráti kör?

— Mivel jogi személyként tevékenykedünk, közreműködésünk is hatékonyabb lehet. Igéretet kaptunk a városi tanácstól az ún. „Refkór” átadására. Ez lenne a BKE székhelye, s egyúttal klubház is. A helyiség megfelelő átalakítása után automata tekepályát, presszót rendeznénk be, amiknek a nyereségéből kívánjuk támogatni a szakosztályt. A tekepályát az egyesület teke szakosztályának bajnoki mérkőzéseire, s heti két alkalommal edzésre is átadnánk.

— Térjünk vissza a csapat-hoz. Hogyan sikerült a felkészülés?

Rádi Zoltán: — Július 7-én kezdtük a munkát, s elmondhatom: eddig mindenki becsülettel vett részt abban.

— Sok az új, ismeretlen arc.

— Eddig öt új játékost igazoltunk le, a kapuba Orell Zsoltot — aki eredetileg nagy-körösi — a Kun Beia SE-ből. Ugyanonnán jött a Szegedi

VSE volt játékosa, Tóth Gábor középpályás. Tóth János a TF-től került hozzánk, szintén középpályás. Biztos csapatagnak számít Baji József csatár, ő a Vasas Ikarusból való. A Törökvis adta ki Andricz Józsefet, aki szintén a csatársort erősítheti.

— Kik távoztak?

— Karsai Róbert visszament a Spartacus-hoz, Losonczy pedig átköltözött Soltvadkertre.

— Milyen tervvel vágnak az újabb küzdelemsorozatoknak?

Dr. Perényi Rezső: — Cé-lunk ebben a szezonban megalapozni egy olyan együttest, amely legközelebb képes lehet a bajnoki cím megszerzésére. Ennek érdekében az első öt között kell végeznünk.

Rádi Zoltán: — Képesnek tartom a csapatot a dobogós helyezésre.

A cikk megírása után rob-bant a bomba a csapat háza táján. Az egyik ásznak számító Szabó Gábor bejelentette távozását szándékát: a gólerős játékos Jánosalmán kívánja folytatni pályafutását. A KAC-MEDOSZ nem járult hozzá távozásához. Szabó Gábor — tudomásom szerint — az egy-éves várakozás mellett döntött, ami egyik félnek sem kedvező, legfőképpen a játékosnak nem.

Árvai Mihály

SZÉKELYFÖLDRŐL AZ ALFÖLDRE

Érdekes, egyéni színfolttal gazdagodik városunk művelődési élete. Kiskunhalason települt le a Székelyföldről, Csíkszeredáról érkezett Bakó László és családja. Kutató érdeklődéssel, alkotói természettel megáldott emberek.

— Csíkszeredán is mindketten, úgymond, könyvközelben töltöttük időnk javarészt — meséli Bakó László. — Feleségem az ottani könyvtérjesztő vállalat munkatársa volt, én pedig 26 évig dolgoztam a mintegy százhatvanezer kötetes, háromnyelvű könyvtárban.

— Az önök neve nem ismeretlen Magyarországon, a népművészet iránt érdeklődők körében.

— Ez baráti kapcsolatainkon kívül talán a keresztisemes himzéssel foglalkozó, Bukarestben megjelent, de itt is forgalomba hozott könyvnek köszönhető, ami feleségemmel — Bakó Teréziával — közös, gyergyókilyénfalvi gyűjtőmunkánk összefoglalása. Szerettük volna könyvünkben a varrás-technika feldolgozásán kívül a vidék hagyományait, a múlt tárgyi és szellemi értékeit is bemutatni.

— Úgy tudom: rövid ittlétük alatt már egy kiskisállási fafaragó táborban is részt vett.

— Hát igen. Régen barátságba kerültem a bicskával, a vésővel. Hat éves lehettem, amikor először küldték fel velem a család nyáját a hegyekre.

Övni a hagyományokat

Amíg az állatokra vigyáztam, a zsebkész és a könyv sohasem hiányzott a tarsiznyamból. Azt hiszem, ez a két tárgy már végig kísért egész életemen. Pedagógus végzettségem van, emellett festészetet és népi fafaragást is tanul-tam. Gyökérszobraimból több kiállítást rendeztünk, s a világ számos országába eljutottak munkáim.

— Gondolom, ez inkább csak kiegészítő foglalatosság...

— Valóban az, bár a népművészeti kincsek gyűjtése összefonódott bibliográfusi ténykedésemmel. A ma emberének kötelessége hagyományaink óvása. Mindig azt mondom, még ez sem elég ahhoz, hogy „megmaradjunk”, gondoskodnunk kell az áthagyományozásról is. Az általam összeállított mintegy 25 szakbibliográfia között szerepel Hargita megye Nagy Népművészeti Bibliográfiája, és a megye 18 éves múltjával foglalkozó, 11 ezer 300 tételt tartalmazó sajtóbibliográfia, mely a politikai, gazdasági, kulturális élet eseménytörténetét dolgozza fel.

— Miért esett a választásuk éppen Halasra?

— A régi baráti kap-

csolatainkon kívül rokoni szálak is fűznek bennünket ehhez a vidékhez. Azt hiszem, mivel a székely ember mentalitása valahol mélyen rokon a kunokéval, nem is fogunk csalódní. Kevés időt töltöttünk még Magyarországon, de máris rengeteg segítő-kész emberrel találkoztunk. Egy kiskisállási ismerősünket, mikor felajánlotta segítségét, megkérdeztem: miért e gondoskodás? A válasza rövid volt, de sok mindent elárult. Annyian állunk „csak úgy” az ég alatt — hát segítségük egymást! Ezt tapasztaltam a város vezetőinél, s új munkahe-lyem, a könyvtár igazgatójánál is. Valamennyien sokat vállaltak magukra munka- és lakáskörülményeink megoldásából. Köszönet érte.

— Tudják-e majd munkájukat zökkenőmentesen folytatni?

— Tizenöt éves vágyunk teljesedik be azzal, hogy egy munkahelyen dolgozhatunk feleségemmel. Hiszen nemcsak közeli munkatársai vagyunk egymásnak, hanem kritikussai is. Ez az, ami a beilleszkedésnél igazi biztonságérzetet ad számunkra.

Komáromi Szilárd

„Ez még jobban odaköt”

Kelelem, mély a hangja. Tiszteletet parancsoló. A termet szintén. Diszpolgár. Kiskunhalas diszpolgára Bodor Tibor színművész...

Budapesti lakásán fogad. 1921. február 11-én született Kiskunhalason. Másfél éves koráig élt itt, akkor édesapját, aki pénzügyőr volt, Pestre helyezték. Tíz évvel később azonban újra Halasra jött a család. A helyi gimnáziumban érettségizett.

Tösgyökeres halasi család a miénk — mondja. — Szépapám a város főmérnöke volt csaknem kétszáz évvel ezelőtt, dedapám, pedig 1867-ben lett a főgimnázium tanára. Edesanyám hegedűltni tanított, a bátyám a kenyérgyárban gazdasági igazgatói állást töltött be.

— Hogyan lett színész?

— Mindig ez a mesterség vonzott. Már gimnazistaként erre készülttem, aminek se a szüleim, se a tanárain nem örültek. A református gimnázium diákja színész akar lenni? Miért nem valami komolyabb pályát után néz? — kérdezték. 1941-ben végeztem a színművészeti akadémiát,

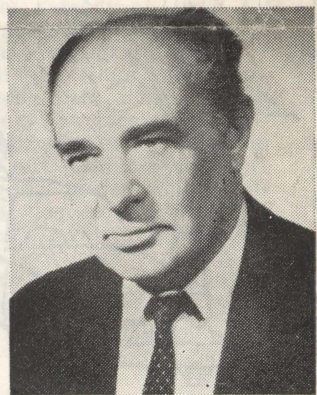
osztálytársam volt például Fábry Zoltán és Horvátn Tivadar. Először a szegedi színházhoz szerződtem, majd, egy év múlva, a miskolci társulat-hoz. A háború azonban közbeszólt: három év katonaság és majdnem négy év hadifogság következett. 1948. november 7-én érkeztem haza, Halasra. Akkor már nős voltam. A következő évben a pécsi színház, 1949. augusztusban pedig a Madách Színház tagja lettem. Innen mentem nyugdíjba tavaly.

— Emlékezetes szerepei?

— Nagyon kedves volt a Rómeó és Júliában Capulet, a Hamletben Polonius, a Mégis kinek az életé?-ben a főúr. Most sem vagyok munka nélkül, egyszerre három színházban is játszom és a sors úgy hozta, hogy mind pap-szerep. Így legalább félig-meddig teljesült apám vágya...

— Halasra milyen időközönként jut el?

— Általában havonta egyszer. A gimnáziumban tartok rendkívüli irodalmi órákat, immáron három éve. A barátaim, osztálytársaim egy ré-

sze most is ott él, szívesen megyek hozzájuk. A sógornőmet is gyakran meglátogatom. Nagyon meghatódottam, amikor megtudtam, hogy diszpolgár lettem. Ez még jobban odaköt majd a városhoz.

Bodor Tibor SZOT-díjas, megkapta a Bolgár Népköztársaság legnagyobb művészeti díját is. Feleségével él a fővárosban, két gyermeke és nyolc unokája van.

Temesi László

Mindent a kórházért

Béres László 1978-ig volt a Semmelweis Kórház gazdasági igazgatója, egy súlyos infarktus után ment nyugdíjba. Többszörös kiváló dolgozó, társadalmi, és pártmunkás, egy szekrényre való kitüntetést őriz. Két évtizede a Hátár Dózsa Lovasklub elnökségének tagja, a pártbizottság mellett működő tanácsadó testület elnöke. Ma veszi át a Pro Urbe díjat.

Dabason született. Apja pénzügyőr volt, nyolc éves korában a család Kiskunhalasra költözött. Azóta itt él, a várost választott szülőföldjének tekinti. A gimnázium után a nagy-körösi tanítóképzőbe került. 1949-ben az áfész elődjénél, a földművelőszövetkezetnél helyezkedett el, 1960-ban helyezték a kórházhoz.

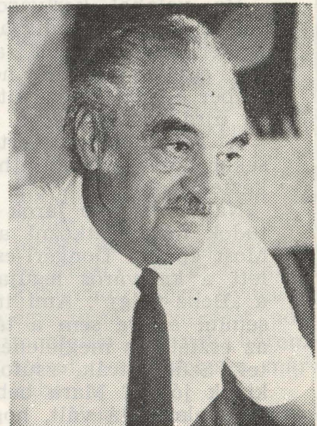
— Kevés ember mond-

hatja el magáról azt, hogy abból az intézményből ment nyugdíjba, melynek születésénél babáskodott. A kórház építése minden percemet lekötötte. Az emberek éjjel-nappal dolgoztak. A cölöperők hangjára aludtam el, ha éjjel abba maradt a dübörgés, felriadtam, vajon mi történhetett, hogy megálltak.

Az épület elkészült, ezután legfőbb gondja volt, hogy mindent megszervezen, ami a kórházi munkát könnyebbé, s tökéletesebbé teheti.

Béres László nem csak mint gazdasági igazgató ért el sikereket. Neve végérvényesen összefonódott a halasi lovassporttal.

— 1966-ban rendeztük az első nemzetközi lovassversenyt, akkor még csak jugoszlávokat hívtunk meg. Ma már ott tartunk,

hogy több mint tíz nemzet vesz részt ezeken a viadalokon. Jóleső érzés, amikor fiataljaink a versenyekről díjakkal, serlegekkel térnek haza. Jőmagam nem lovagolok, de kijárok rendszeresen az edzésekre. Nyugdíjba mehet az ember, de a társadalmi munkát soha nem lehet abbahagyni.

Hajdók Zsóka

Lemondott a kunfehértói tanácselnök

Az MSZMP Kiskunhalasi Városi Bizottsága kezdeményezésére a kunfehértói pártalapszervezet vizsgálatot folytatott az üdülőtulajdonosok részére 1987 június 20-án megtartott tanácsi fórumon történtekkel kapcsolatban. (A botrányos rendezvényről július 10-i, 8. számunkban tudósítottunk.)

A vizsgálódás során bebizonyosodott, hogy Frieber István, kunfehértói tanácselnök sorozatosan megszegte a demokratikus együttműködés szabályait.

Meghallgatásakor belátta, hogy az általa elkövetett hibák megingatták elnöki tekintélyét, ezért felmentését kérte e funkciójából.

A Kunfehértói Községi Tanács augusztus 10-i ülésén egyhangúlag elfogadta Frieber István lemondását, egyszersmind tudomásul vette, hogy az elnök tanácsstagi megbízatását is visszaadta. A testület és a hivatal vezetését az új elnök megválasztásáig, ideiglenesen, Kalmár Béla tanácsstagi megbízatását is lyettes látja el.

Elszakadt a kötél

Súlyos üzemi baleset történt július 23-án 16 óra tájban Kiskunhalas és Tázlár között, a Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalat egyik fűrásánál. A torony szétzerelését végezték és egy körülbelül 3 tonnás vaszerkezetet daruval akartak egy tehergépkocsira emelni. Amikor a teher az autó oldalába beakadt, Zs. Klúcsó Imre 51 éves, Kiskunmajsa, Sport u. 34. szám alatti lakos odaugrott, hogy megigazítsa. Ekkor azonban a kötél elszakadt és a hatalmas súly a talajhoz nyomta a szerencsétlen embert, akit súlyos, életveszélyes sérülésekkel szállítottak kórházba.

Másnap koponyaműtétre került sor, de Zs. Klúcsó Imre a leg gondosabb orvosi ellátás ellenére 30-án meghalt. A baleset körülményeit a rendőrség, szakértő bevonásával, vizsgálja.

○ — Mondtam, hogy ne a gázzal főzd a bográcsgulyást! (Varga István rajza)

○ AUGUSZTUSI HORGÁSZIDŐ (Somos László felvétele)

Valutabeváltás — „feketén”

Gál László jugoszláv állampolgár augusztus 1-jén érkezett Magyarországra. A határállomáson csak a kötelező beváltásnak tett eleget: az így kapott 1200 forinttal szándékozott 10 napot eltölteni családjával együtt a kunfehértói kempingben. A forintjuk azonban gyorsan elfogyott, viszont volt nálunk nyugat-német márka, amit értékesíteni kellett.

Természetesen ő is — mint a legtöbb üzér — azt kereste, hol fizetnek érte többet. Vagyis nem a kijelölt pénzváltó helyre ment. Késő délután volt már, amikor helyet foglalt és ételt, italt rendelt a

Bányász étterem teraszán. Kis idő múlva megkérdezte az egyik pincért: tud-e valamit, aki márkát venne.

A „szolgáltatás” pincér gyorsan összehozta a főnökével, Zelei Gábor üzletvezetővel. Rövid alkudozás után a 400 márka 14 ezer forintért elkelt. Természetesen Zelei Gábor sem tart ekkora összeget állandóan a munkahelyén, így még kölcsön is kért és a napi bevételből is vett ki egy keveset, igaz azt pár órán belül vissza is tette.

Az ügyben a kiskunhalasi rendőrkapitányság folytatja a nyomozást.

V. K.

KULTURÁLIS KÍNÁLAT

(szeptember 6-ig)

FAKLYA FILMSZÍNHÁZ

Augusztus 19–20-án 6 és 8 órákor: Filmmúzeum: Egy élni vágyó asszony (amerikai).
21-én 6 és 8 órákor: Old meg a Sógunt (japán).
22–23-án 4 órákor: A bátor lovacska (argentin). 6 órákor: Szamurájok és banditák I–II. (japán).

24–25-én 6 és 8 órákor: A sárkány útja (hongkongi).

26-án 6 és 8 órákor: Egy bold százat csinál (magyar).

27–28-án 6 és 8 órákor: 90 nap (kanadai).

29-én 4, 6 és 8 órákor: Filmmúzeum: A nagy zabálás (olasz).

30-án 4, 6 és 8 órákor: Piedone Afrikában (olasz).

31-én és szeptember 1–2-án 6 és 8 órákor: Moziklipp (magyar könnyűzenei).

3–6-án 4, 6 és 8 órákor: Krokodil Dundee (ausztrál).

KEREMOZIK

Augusztus 21-én 20 óra 30 perckor a II. Rákóczi Ferenc Mezőgazdasági Szakközépiskolában: Pat Garret és Billy, a kölyök (amerikai).

21-én 20 óra 30 perckor a Kertvárosban: Pat Garret és Billy, a kölyök (amerikai).

GOZON ISTVÁN

MŰVELŐDESI KÖZPONT

Augusztus 22-én: Magányosok Klubja. Fagylaltdélután.

23-én 19 órákor: Forrás Új Tükör Klub. Nyári élménybeszámoló.

29-én 16 órákor: Magányosok Klubja. Közös mozilátogatás.

Szeptember 1-én 19 órákor: Forrás Új Tükör Klub. Az őszi programok megbeszélése.

5-én 15 órákor: olvasótábori zárófoglalkozás.

ÁLTALANOS MŰVELŐDESI KÖZPONT

Az intézmény építkezés miatt zárva.

JURINOVITS MIKLÓS ÜTTÖRŐHAZ

Minden nap 10 órától: Vár a játékvár címmel alkotónap, játéknapp, sportnap, videózás.

VASUTASOK SZAKSZERVEZETE MŰVELŐDESI HÁZA

Augusztus 22-én és 29-én 19 órától 23 óráig: ifjúsági táncest.

23-én 8 órától: vasutas területi asztaltenisz bajnokság.

SZAKSZERVEZETEK SZAKMAKÖZI BIZOTTSÁGA

Nosztalgia filmsorozat nyugdíjasoknak: augusztus 24-én 17 órákor: Szeleburdi család (magyar).

VÁROSI KÖNYVTÁR

Nyitva: hétfőtől péntekig 9–19 óráig, szombaton 8–15 óráig.

THORMA JÁNOS MŰZEUM

Halas, a kiskun mezőváros, illetve Thorma Képcsarnok — állandó kiállítások. Megtekinthetők: naponta 10–18 óráig. A múzeum hétfőn zárva.

GYŰJTEMÉNYEK HÁZA

(Bokányi Dezső utca)

Váci György, a könyvkötő-mester; Csorba Tibor festőművel: Munkásmozgalmi emlékek című kiállítások. Megtekinthetők: 10–18 óráig, hétfőn szünnap.

KISKUNHALASI ÁLLAMI GAZDASÁG FOLYOSOGALÉRIÁJA

Augusztus 10–24-ig: Bencsik Szilveszter csongrádi rajztanár festményeinek kiállítása. Megtekinthető naponta 8–16 óráig.

PARDON!

Zsúfolt Kertváros

Ha valahol kertvárosról beszélgetek, nekem mindig a tágas terek, emberléptékű házak, a csend jutott eszembe. Olyan hely, ahol az ember a napi hajsza után pihenhet, és újra találkozhat a természettel.

A kiskunhalasi Kertváros építéssor minderről mintha megfeledeztek volna...

Nap mint nap járok oda és nem tudok megbarátkozni a látvánnyal. Most épül a Dongéri-csatorna mellett a kertváros legújabb negyede, a „Beka-völgy”. Ami itt látszik, az semmi esetre sem a tágas terekre, az esztétikus megjelenésre emlékeztet. Szűk utcák, zsúfoltság. Vajon kinek jó ez? Mára bebizonyosodott és gyakorlattá vált, hogy az emberek, ha csak tehetik, menekülnek a panelházakból, ki a zöldövezetbe, a kertvárosokba. Nem kell hozzá nagy jóstehetség, hogy megállapítsuk: a kertváros még növekedni fog.

Az első ütemben (1978) felépült családi házak még elfogadható teleknagysággal (400 négyzetméter) és árall kerültek az építkezők tulajdonába. Ezen a területen csak a szintezéssel volt némi baj, de ki figyelt erre? Véltetően senki. Hiszen a műút magasságába helyezett ablak eredetileg jól állt, csak talán a feltöltés után a kövesút épült túl magasra.

Később, 1984-től, ki tudja miért, a Kertváros fejlesztésénél a sorházak építése került előtérbe. Ezeket a portákat azonban már csak bérelni lehet, az akkori szabályoknak megfelelően. Az elkészült sorházak szépek és kényelmesek. Bár az átlag 207 négyzetméteres teleknagyság mintha kicsinek tűnne.

Az itt kialakított északi fekvésű teraszokat azt hiszem idegenforgalmi látványosságként kellene mutogatnunk, világhírű Csipkeházunkkal együtt. Az olyan apróság, mint a garázsajtó közepén elhelyezett villanyoszlop már említést sem érdemel.

Hogy mindezeket mégis miért írom le? Hiszen a tényeken már úgysem segít? Talán azért, mert bízom benne: a Kertváros újabb részei szellősebbek, tágasabbak lesznek. És átgondolt koncepcióval, nagyobb odafigyeléssel sok bosszúságtól, utánajárástól kímélik majd meg a jövőbeli lakókat.

Ladóczki István

Rendőrkézen a sírrongáló

A tavaszi hónapokban a katolikus temetőben sorozatosan rongálta valaki a sírokat. A vázából kiszedte és szétzörgette a kegyelet virágait. A tucatnyi bejelentés alapján a rendőrség elfogta a gyanúsítottat, a 30 éves Krammer László többszörösen büntetett, Kiskunhalas, Achim András u. 16. szám alatti lakost, aki beismerte a cselekmények elkövetését.

Márciusban és áprilisban az egyébként italozó életmódot folytató, gatlástalan fiatalember rájött, hogy a temetőben zavartalanul iszogathat. Lerészegedve aztán megjött az ereje, amit elsősorban a sírkövek ledöntésére használt. Hat síremléket rongált meg úgy, hogy a fejrésük darabokra tört.

Másik kedvelt szokása volt Krammernak, hogy ahol friss virágot látott, azokat a vázából, a földből kitepte, s egyszerűen a környéken eldobálta. A Kiskunhalasi Városi Bíróságon Krammer László különös visszaesőként elkövetett többrendbeli rongálás vétségéért felel. Az elhunytak hozzátartozói kegyeletért és az okozott kár megtérítéséért magánindítványt nyújtottak be.

A Dél-Bács-Kiskun Megyei Vízmű Vállalat, a Kiskunhalasi Állami Gazdaság, a Kiskunhalasi Baromfifeldolgozó Vállalat, a Kiskunhalasi Vörös Október és Vörös Szikra Tsz lapja Szerkeszti a szerkesztőbizottság A szerkesztőbizottság vezetője: Földi Lajos Felelős szerkesztő: Kutasi Ferenc A szerkesztőség címe: 6400 Kiskunhalas, Köztársaság u. 17. — Telefon: 22-144 Kiadja: a Kiskunhalasi Baromfifeldolgozó Vállalat Felelős kiadó: Forgács Péter igazgató 87 0720 Petőfi Nyomda Kiskunmajsa Felelős vezető: Vikor János